

Tony & Co. o polítics

OPINIÓ

CAL UNA SOLUCIÓ PER ALS POLÍTICS QUE ACABEN LA CARRERA QUAN ELS QUEDEN MOLTS ANYS PER A LA JUBILACIÓ. ALTRAMENT, SE'LS PODEN ACUDIR IDEES COM UN SEGON REFERÈNDUM SOBRE EL 'BREXIT'

Quan els polítics nostrats i espanyols em semblen patètics, em consolo pensant en l'ex-primer ministre britànic Tony Blair.

Em permeto recordar que va ser Premier de 1997 a 2007. Va deixar, una mica per cames, el seu càrrec quan tenia 54 anys. Des de la fi del seu regnat, durant el qual va enterrar Lady Di llegint la segona Epístola als Corintis, per cert, va tenir el dubtós honor de fer participar el seu país en la infausta segona guerra del Golf o guerra d'Iraq. Per ser honesta, també em permetré recordar que durant el seu mandat va aconseguir la pau a l'Ulster. En aquesta segona facècia, molt encomiable, va dir que una mena d'àngel l'havia guiat amb un copet a l'espatlla (!). En una cosa i altra, sempre va palesar un gran sentit teatral. En qualsevol cas, la de l'Ulster era una pau esperada i va ser molt benvinguda.

El que té de bo el cas és que ara ha decidit promoure un segon referèndum per tornar la Gran Bretanya a Europa! La premsa britànica, que no està tan enderiada com la nostra en les portes giratòries dels polítics, no s'està, però, de recordar que entre la fi del seu primeratge i ara, Blair (digueu-me "Tony", sempre ha dit ell i valgui la redundància) ha estat assessor d'innombrables dictadors i, consegüentment, ha amassat una fortuna. Cherie Blair, la seva muller i reputada advocada, sembla que també és una guineu en inversions immobiliàries. Entre aquestes inversions hi ha la casa londinenca a Connaught Street que, segons diuen, sembla el 10 de Downing Street. Naturalment és a un barri residencial, prop de l'Speakers' Corner on, dubtosament, Blair anirà a fer campanya dominical. El verí de la política, però, sembla que encara el té emmetzinat i no prou content d'haver deixat el seu partit, el Laborista, tan malament com pretén



MARTA
PESSARRODONA

deixar el seu algun polític espanyol, aquí va el seu desig d'un segon referèndum per anul·lar el *Brexit*.

A part de patètic, fa anys que Blair també m'és una incògnita, com crec que ja he escrit aquí mateix més d'una vegada. Aquell zel seu a creure i, pitjor, fer creure que el dictador iraquí tenia elements de destrucció massiva, que justificaven una guerra, encara ara no l'entenc. Que el seu paral·lel americà ho fes creure, mentre atorgava ja contractes a constructors per a la reconstrucció d'aquell país, és fàcil d'entendre. Que el mandatari espanyol de torn cregués que fent-ho creure ell tocava amb un dit el cel internacional, és fàcil de comprendre. Però, Blair... Certament, potser ara, vista la seva trajectòria posterior ho començo –tan sols començo– a entendre.

No cal dir que aquella infausta guerra va deixar víctimes, moltes, i no sols al camp de batalla o de bombardeig. Una jove neboda-besneta de Virginia Woolf, per exemple, va deixar la seva feina al Labour Party i va anar a l'atur, per coherència, és clar, perquè sempre ha estat una socialista convençuda. I segur que en trobaríem molts d'altres casos. Parlo tan sols d'un cas que he conegut de prop.

Tot amb tot, penso que s'haurà de trobar una solució per als polítics que acaben la seva carrera quan encara els queden molts anys per a la jubilació. Altrament, acabats els assessoraments (a dictadors inclosos) se'ls poden acudir idees tan peregrines com un segon referèndum per a la permanència de Gran Bretanya a Europa. Una idea que, penso, fracassarà tant com quan va coincidir amb el gran novel·lista Ian McEwan a la inauguració de la Tate Modern i li va dir que l'admirava molt. El novel·lista (gran, insisteixo) li va agrair i "Tony" ho va reblar: "Tenim un parell de teles seves penjades a Downing Street" (!). I quan McEwan va intentar aclarir-li que ell no era pintor, ans novel·lista, Tony va insistir tant en el sí de les teles penjades, que McEwan el va deixar per impossible!

Tota una lliçó que farien bé d'aprendre tots els polítics de totes les tendències. Fins i tot els qui se senten un Hugh Grant a *Notting Hill*, però a l'espanyola! Mentrestant, infants van i vénen i Barcelona s'erigeix en una capital solidària amb els refugiats, perquè és una ciutat que, en això de les manifestacions massives, hi té molta pràctica. Cosa que hi ha alguns polítics que no acaben d'entendre. En realitat tots poden confondre un novel·lista per un pintor, i una pacífica manifestant, amb una mena de terrorista. Escola Tony.

Poeta i escriptora